

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 686

гр. София, 06.01.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в закрито заседание на
шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СОФИЯ Г. ИКОНОМОВА

като разгледа докладваното от СОФИЯ Г. ИКОНОМОВА Гражданско дело
№ 20221110140817 по описа за 2022 година

Предявени са искове от Л. В. С., ЕГН *****, с адрес: с.МР, обл. София, ул.„ЦС" № 44А, чрез адвокат Е. ИВ - вписана в АК - ПЛ, със съдебен адрес: гр.ПЛ, ул.„ХК" № 2, за признаване за установено по отношение на ККМ" ЕАД, ЕИК 220, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „КК" №1, представлявано от Д. Г и З. Я - А, че сключеният между страните договор № 3-1-10272-143205 за предоставяне на потребителски кредит от 26.07.2017г. е нищожен на основание чл.26 ал.1 от ЗЗД, вр. с чл.22 от ЗПК, вр.с чл.11 и чл.19 ал.4 от ЗПК; както и иск за признаване за установено по отношение на „КГ" ЕООД, ЕИК 20, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „МА" № 41, представлявано от Л.я ИБ, че сключеният между страните договор за предоставяне на поръчителство от 26.07.2017г. е нищожен, поради това, че е лишен от правно основание, уговорен е неправомерно в ущърб на потребителя, противоречи на добрите нрави и не е породил правни последици и на основание на обстоятелството, че обезпечава нищожна правна сделка.

Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

С исковата молба са представени следните документи, които се иска да бъдат приети като писмени доказателства: договор за паричен заем и договор за възлагане на поръчителство.

Направено е искане за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза.

В срока за отговора, ответниците по делото са депозирали такъв, в който се съдържат доводи по основателността на предявените искове.

С искане за приемане като писмено доказателство ответникът „КГ“ ЕООД представя договор за поръчителство от 25.11.2019 г.

Съдът, след като извърши служебна проверка по реда на чл. 140, ал.1 от ГПК на редовността на исковата молба и на предявените искове, както и другите искания и възражения на страните, намира, че следва да се произнесе с определение по всички предварителни въпроси и по допускане на доказателствата.

По направените от страните доказателствени искания, съдът намира следното:

Следва да бъдат приети като писмени доказателства представените с исковата молба и отговора към нея документи като относими към предмета на спора. Основателно, с цел изясняване на делото от фактическа и правна страна, се явява и искането на ищеца за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза.

Водим от горното и на основание чл.140 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОБЯВЯВА НА СТРАНИТЕ ДОКЛАДА ПО ДЕЛОТО : Предявени са искове от Л. В. С., ЕГН *****, с адрес: с.МР, обл.София, ул.,ЦС" № 44А, чрез адвокат Е. ИВ - вписана в АК - ПЛ, със съдебен адрес: гр.ПЛ, ул.,ХК" № 2, за признаване за установено по отношение на ККМ» ЕАД, ЕИК 220, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „КК" №1, представлявано от Д. Г и З. Я - А, че сключеният между страните договор № 3-1-10272-143205 за предоставяне на потребителски кредит от 26.07.2017г. е нищожен на основание чл.26 ал.1 от ЗЗД, вр. с чл.22 от ЗПК, вр.с чл.11 и чл.19 ал.4 от ЗПК; както и иск за признаване за установено по отношение на „КГ" ЕООД, ЕИК 20, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „МА" № 41, представлявано от Л.я ИБ, че сключеният между страните договор за предоставяне на поръчителство от 26.07.2017г. е нищожен, поради това, че е лишен от правно основание, уговорен е неправомерно в ущърб на потребителя, противоречи на добрите нрави и не е породил правни последици и на основание на обстоятелството, че обезпечава нищожна правна сделка.

Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че ищецът и ответникът ККМ" ЕАД са страни и по договор № 3-1-10272-143205 за предоставяне на потребителски кредит от 26.07.2017г., по който е уговорен фиксиран годишен лихвен процент от 36 % и размер на ГПР от 50 %.

Твърди, че е налице нищожност на уговореното задължение за възнаградителна лихва по договора, доколкото с договорения фиксиран годишен лихвен процент в размер на 36,00 % се нарушавали добрите нрави и се внасяло неправомерие между правата и задълженията на потребителя и доставчика на финансова услуга в разрез с изискванията на добросъвестността и в ущърб на кредитополучателя.

Излага, че договорената между страните лихва в размер на 36 % годишно надхвърляла повече от три пъти законната, което представлявало нарушение на добрите нрави, поради което уговорената клауза била нищожна.

Посочва, че доколкото договорът за потребителски кредит нормативно е бил уреден като възмезден /арг. от чл.11, ал. 1, т. 9 ЗПК/, то с прогласяване нищожността на клаузата за договорна лихва /респ. на клаузата за ГПР/, която била съществен елемент на договорното съдържание, се стигало до изначална недействителност и на кредитната сделка.

Сочи, че не били спазени и императивните изисквания на чл. 11, ал. 1, т.11 ЗПК, съгласно които в договорът за потребителски кредит трябва да е разписан действителния размер на ГПР, като твърди, че действително приложения в кредитното правоотношение ГПР е различен от посочения в договора, че кредиторът вписвайки в контракта ГПР от 50,00 % е заблудил потребителя, като използваната заблуждаваща търговска практика е довела до неправомерност на уговорката за ГПР и до нищожност на клаузата за ГПР с произтичащите правни последици по чл. 22 ЗПК - нищожност на кредитната сделка, поради липса на задължителен реквизит от съдържанието на договора за потребителски кредит по чл. 11, ал.1, т. 10 от ЗПК.

Сочи още, че уговореното възнаграждение за фирмата - поръчител бил разход по кредита, който следвало да бъде включен при изчисляването на ГПР, като поради невключването му, ГПР не съответствал на действително прилагания от кредитора в кредитното правоотношение, което представлявало „заблуждаваща търговска практика" по смисъла на чл. 68 д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Закона за защита на потребителите, като същото водело и до неправомерния характер на договорната клауза по смисъла на чл. 143 ЗЗП.

Твърди, че кредиторът не е изпълнил задължението си по чл. 5 от ЗПК, тъй като заблуждаващо е предоставил на кредитоискателя стандартен европейски формуляр за

кредит в размер на 2000 лв. с посочен лихвен процент от 36 % и ГПР 50,00%, с общ размер на всички плащания 2617,55лв., като не е представил вярна информация, поради което потребителят е бил лишен от възможността да вземе информирано решение, съобразено с неговите финансови нужди и възможности дали да сключи кредитната сделка, което е довело до неравнопоставеност в кредитното правоотношение.

На собствено основание твърди, че е нищожен и сключеният договор за предоставяне на поръчителство от 26.07.2017г., поради следните съображения: доколкото договорът за поръчителство бил сключен между длъжника и поръчителя, а не между кредитора и поръчителя, то същият бил лишен от правно основание; договарянето, че кредитополучателят ще заплати възнаграждение на поръчителя вместо кредитора противоречало на добрите нрави и внасяло неравноправие в кредитното правоотношение по смисъла на чл. 143, т. 19 ЗПК.

Излага още, че поставянето на изискване за заплащане на възнаграждение за осигуряване на лично обезпечение противоречало на целта на Директива 2008/48, транспонирана в ЗПК. Посочва, че от член 8, параграф 1 от Директива 2008/48 в светлината на съображение 28 ставало ясно, че преди сключването на договор за кредит кредиторът е бил длъжен да направи оценка на кредитоспособността на потребителя, като при необходимост това задължение можело да включва да се направи справка в съответната база данни, като задължението за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника преди отпускане на кредита произтичало и от разпоредбата на чл.16 от Закона за потребителския кредит.

Поради изложеното клаузата, предвиждаща, че се дължи възнаграждение за осигуряване на поръчител била в пряко противоречие с целта на Директивата. Твърди, че на практика такава клауза прехвърляла риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и водила до допълнително увеличаване на размера на задълженията, като по този начин на длъжника се вменявало задължение да осигури възнаграждение за обезпечение, с което дългът му нараствал, тоест опасността от свърхзадължнялост на длъжника се увеличавала. Ето защо счита, че тази договорка следва да бъде квалифицирана като неравнопоставена и непораждаща правни последици за потребителя.

На последно място излага, че договорът за поръчителство бил акцесорен, като доколкото кредитната сделка е била нищожна, то нищожен се явявал и договорът за поръчителство.

По така изложените съображения се иска съдът да прогласи за недействителността на договор № 3-1-10272-143205 за предоставяне на потребителски кредит от 26.07.2017г. и договор за поръчителство от 26.07.2017г.

В срока за отговор, ответниците по делото са депозирали такива, в които се съдържат доводи по основателността на предявените искове.

Ответникът „ККМ“ ЕАД оспорва предявените искове с твърдението, че процесният договор № 3-1-10272-143205 за предоставяне на потребителски кредит от 26.07.2017г. е действителен, доколкото отговаря на предвидените в закона изисквания.

По повод изложените от ищеца твърдения за недействителност на договора за кредит на основания чл. 19, ал. 1 ЗПК във вр. с чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 4 от ЗПК, ответникът счита, че същите не могат да бъдат основания за недействителност на договор за потребителски кредит, тъй като не са част от законоустановените в чл. 22 от ЗПК основания за недействителност. Посочва, че уговорените в Закона за потребителския кредит обществени отношения били такива, развиващи се между „Потребител“ и „Търговец“, като целта е била да бъде осигурена защитата на потребителите, поради което законът се явявал „специален“ спрямо общите норми, включително разпоредбите на Закона за задълженията и

договорите, уговарящи предоставянето на заеми и недействителността, като специална спрямо чл. 26 от ЗЗД се явявала и нормата на чл. 22 от ЗПК, където изчерпателно били изброени основанията, на които договорът за потребителски кредит можел да бъде обявен за недействителен.

По повод годишния процент на разходите (ГПР) заявява, че съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК в договора за потребителски кредит следвало да се съдържа: „*годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин*“. Твърди, че в чл. 1, ал. 4, т. 7 от Договора е бил посочен годишният процент на разходите, а именно 50%, като в същата графа от таблицата били включени взетите предвид допускания за неговото изчисляване. Излага, че на базата на допусканията и конкретните параметри на кредита, годишният процент на разходите можел да бъде изчислен посредством законоустановената в Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 от ЗПК формула за изчисляване. Посочва, че за изчисляването на ГПР било използвано посоченото в Приложение № 1, буква „д“ допускане, като в същата буква се посочвало, че когато се прилагат различни разходи, се приема че кредитът е бил усвоен при най- високите стойности на лихвен процент и разходи. Твърди още, че договорът за потребителски кредит тип „Кредитна линия“ бил рамков договор за кредит, по който могли да се усвояват суми за различни периоди на погасяване и по-конкретно налице били 156 различни комбинации от сума и срок. Излага още, че предвид заложената в закона формула за изчисление на ГПР, размерът на същия се променял в зависимост от това на коя дата е усвоена сумата по договора, като именно поради тази причина било използвано заложеното в буква „д“ от Приложение № 1 допускане, като била посочена най-високата стойност на ГПР, която стойност ще бъде най-високата стойност при усвояването на някоя от по-високите суми за усвояване по рамковия договор.

Оспорва изложените в исковата молба доводи за нищожност, свързани с неправилно изчисляване на ГПР, произтичащо от невключване на разход за поръчителство, като счита че ГПР е било изчислено правилно, като включително и че са взети предвид всички, изискуеми от закона, „общи разходи по кредита за потребителя“ съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. Излага, че доколкото ГПР трябвало да бъде записан като реквизит в договора за потребителски кредит, то неговото изчисляване следвало да се извърши преди сключването на договора, като използваните за изчисляването „общите разходи по кредита за потребителя“ следвало да бъдат известни на кредитора именно към момента на сключване на договора за кредит.

В тази връзка оспорва твърдението, че посоченият разход е бил известен на кредитора към момента на сключване на договора за кредит., доколкото от доказателствата по делото било видно, че договорът за кредит е сключен на 26.07.2017., а Договорът за поръчителство, сключен между кредитора „ККМ“ ЕАД и поръчителя „КГ“ ЕООД, е сключен на 31.07.2017г., което е 5 дни след сключването на договора за потребителски кредит, поради което не било възможно разходът за поръчителя, възникнал 5 дни след сключването на договора за кредит, да бъде предвиден от кредитора и съответно да бъде включен при изчислението на Годишния процент на разходите.

Оспорва изложените в исковата молба доводи, че освен възнаградителната лихва в договора не са били уговорени други разходи и съответно кредиторът нямал право да включва такива в обхвата на обявения ГПР.

По повод изложените твърдения за недействителност на договора за кредит на основания чл. 22 ЗПК във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 9, т. 20, т.11 от ЗПК, счита, че същите са неоснователни, както и че процесният договор за потребителски кредит съдържа всички, законоустановени в чл. 11, ал. 1 от ЗПК реквизити.

Твърди, че съгласно чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК в договора за потребителски кредит следвало да се съдържа: „*условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването*“. Излага, че в чл. 1, ал. 3 от Договора е било записано, че кредитополучателят се задължава при условията и сроковете на договора да върне, предоставения кредит, както и да заплати, уговорената лихва и други разходи съгласно Договора, Общите условия и приложимия към всяко усвояване на сума погасителен план, а в чл. 1, ал. 4, т. 6 от Договора били посочени условията за издължаване, както и изрично било препратено към погасителния план, като в погасителния план били посочени размерът, броят, периодичността и конкретните дати за заплащане на погасителните вноски, както и разпределението на различните компоненти - главница и лихва към всяка една от погасителните вноски, „Общата сума, дължима от потребителя“ също била посочена в погасителния план и се изразявала в сбора на погасителните вноски, а именно 2617.56 лв.

Излага, че съгласно чл. 11, ал. 1, т. 20 от ЗПК в договора за потребителски кредит следвало да се съдържа: „*наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено, и другите условия за неговото упражняване, включително информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл. 29, ал. 4 и 6, както и за размера на лихвения процент на ден*“, като твърди, че правото на отказ било обстойно разписано както в чл. 4, чл. 5, чл. 8 от Договора, така и в точки 22, т. 23, т. 24, т. 25, т. 26 и т. 27 от Общите условия на „ККМ“ ЕАД към Договор за потребителски кредит тип „Кредитна линия“.

Посочва, че съгласно чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК в договора за потребителски кредит следвало да се съдържа: „*лихвения процент по кредита, условията за прилагането му*“, като в чл. 1 ал. 4, т. 3 от Договора за потребителски кредит е посочен именно лихвения процент в размер на 36 %, както и условието, че същият се прилага при „максимален срок на кредита“, който съгласно погасителния план е 4 месеца., наред с това и предвид изложените в табличен вид параметри на кредита в чл. 1, ал. 4 от Договора, следвало да се има вземе предвид, че същите се прилагат кумулативно, като промяната на един компонент би довело до промяна на друг, предвид което и всеки компонент се явява условие за прилагането на всеки един от останалите компоненти.

Ответникът оспорва и изложените доводи за нищожност на лихвата в размер на 36 %, поради твърдяното ѝ противоречие с добрите нрави, като излага, че Законът за потребителския кредит бил специален спрямо общите норми, включително разпоредбите на Закона за задълженията и договорите, уговарящи предоставянето на заеми и недействителността, специална спрямо чл. 26 от ЗЗД се явявала и нормата на чл. 22 от ЗПК, където изчерпателно били изброени основанията, на които договорът за потребителски кредит можел да бъде обявен за недействителен. Твърди, че Законът за потребителския кредит предоставял на потребителя специфична защита срещу завишени стойности на възнаградителната лихва, като в същия е била уговорена горна граница на Годишния процент на разходите, в който се включвал като основен компонент именно лихвеният процент.

Излага съображения, че практиката на съдилищата за обявяване на недействителни съглашения за възнаградителна лихва и ГПР, която надвишава 3 пъти законната такава за просрочени задължения е била преустановена с приемането на новата алинея 4 на чл. 19 от ЗПК, която увеличавала размера на 5 пъти, който се явявал по-адекватен. Посочва, че аргумент за това се явявало и обсъждането на законодателната промяна (СТЕНОГРАМА от обсъжданията на проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за потребителския кредит № 454-01-8 от 30.01.2014 г., 42-то НС), където се обосновават нужда от предоставяне

на по-високи лихвени лимити за финансови небанкови институции, чиято кредитна дейност е застрашена с висока степен на несъбираемост и приходите от лихви следвало да покриват загуби от рисково кредитиране на неплатежоспособни длъжници, формиращо 50 % от оборотната дейност, като именно по тези съображения в парламента се е наложило поставяне на лимит, позволяващ договаряне на лихвени проценти от 50 пункта.

В допълнение, счита за неотнормирана цитираната практика по Директива 93/13 относно неравноправните клаузи.

Счита за недоказани твърденията за нищожност на отделни клаузи на договора, а именно: чл. 1, ал. 2 от договора; чл. 7 от договора и чл. 31 от ОУ; чл. 11, ал. 2 от договора и чл. 32 от ОУ.

Оспорва изложените в исковата молба твърдения за недействителност на чл. 1, ал. 2 от процесния договор, като твърди, че изискването за обезпечаване на потребителския кредит е било разписано в изпълнение на разписаните в Директива 2008/48 и ЗПК разпоредби. Ето защо оспорва твърденията, че уговарянето на задължение за обезпеченост на договора за потребителски кредит е в пряко противоречие със съображение 26 от Директива 2008/48 по повод задължението за кредитора за предварителна оценка на кредитоспособността, доколкото в чл. 11, ал. 1 т. 18 от ЗПК, който пряко кореспондира с чл. 10, параграф 2, буква „о“ от директивата, е било предвидено, че в договора за кредит следвало да се съдържат *„обезпеченията, които потребителят е длъжен да предостави, ако има такива“*, като именно в изпълнение на посочените разпоредби е бил разписан и чл. 1, ал. 2 от договора за кредит.

Излага съображения за естеството на получената от ищеца услуга, а именно т.н. „бързи кредити“, които от гледна точка на занижените изисквания към кредитната история на клиентите и тяхната платежоспособност, се явявали високо рискови, предвид което и в случай на неблагоприятно развитие на възникналите правоотношения, единствената сигурна възможност кредитора да получи дължимите суми по договора, била да се удовлетвори от обезпечението по кредита. Излага, че предвид значителния размер на кредитния лимит, до който могат да се правят усвоявания, а именно 2 200 лв., по никакъв начин не можело да се приемат изложените доводи за умишлена завишеност на изискванията към обезпечението.

Оспорва изложените аргументи за недействителност на чл. 7 от Договора и чл. 31 от ОУ, поради нарушаването на нормите на чл. 10, ал. 2, чл. 10а, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 ЗПК и чл. 33, ал. 1 ЗПК. Твърди, че е спазена разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от ЗПК, доколкото такива разходи били уговорени в чл. 7 и чл. 31 от ОУ. Посочва, че в чл. 10а, ал. 1 ЗПК е било посочено, че *„Кредиторът може да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит.“* като в ал. 2 от същия член се предвижда, че: *„Кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита.“*, като твърди, че заплащането на такива разходи не е било изисквано, нито такива са събирани от ищеца. Излага още, че в случая, уговореното нямало характера на „такса“ или „комисионна“, а се явявал допълнителен разход, който кредиторът поемал, като наред с това, посоченият разход не е бил свързан с „усвояването и управлението“ на кредита, а е бил свързан с погасяването на кредита. Посочва още, че при забавяне на вноски, кредиторът правел извънредни разходи (такива каквито не би направил при навременното заплащане на кредита от клиента), като правел плащания по договори с мобилни оператори за изпращане на съобщения и извършване на разговори, както и за персонал, който да води тези разговори и да извършва посещения при клиентите, включително и други разходи.

Ответникът оспорва и изложените в исковата молба твърдения за неравноправност на чл. 11, ал. 2 от договора и т. 32 от Общите условия, като посочва, че разпоредбите установявали две напълно различни положения, чл. 11, ал. 2 от Договора уговарял възможността за кредитора да прекрати договора с отправяне на 2-месечно предизвестие,

като същата била уговорена с оглед спазване на изискването на чл. 35, ал. 2 от ЗПК, като възприемала дословно записаното в закона, поради което нямало как посочената клауза да има неравноправен характер, при условие, че законодателят изрично я е уговорил в ЗПК.

Относно т. 32 от Общите условия, посочва, че последната уговаряла възможността за „предсрочна изискуемост“ на вземанията по кредита, като тази възможност е била предвидена в чл. 71 от ЗЗД и целяла да защити кредитора срещу недобросъвестни длъжници. Излага, че клаузата по никакъв начин не противоречала на действащото законодателство, като съдебната практика и практиката на Комисията за защита на потребителите обявяват за неравноправна единствено т.н. автоматична предсрочна изискуемост, когато се уговаряло, че след изтичането на определен период от време, кредитът ставал автоматично предсрочно изискуем, като настоящия случай не е такъв, като в случай че кредиторът желае да се възползва от правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, същият следвал да уведоми надлежно длъжника.

Посочва още, че липсвали доказателства за липсата на „индивидуално уговорени“ клаузи, което предвид изключението, предвидено в чл.146, ал. 1 от Закона за защита на потребителите, изключвало възможността същите да бъдат нищожни.

По така изложените съображения, ответникът иска съдът да приеме, че исквете на ищцата се неоснователни.

Ответникът „КГ“ ЕАД оспорва предявените иски, като не се оспорва обстоятелството, че на 26.11.2019г. между ищцата и ответника „КГ“ ЕООД е сключен Договор за възлагане на поръчителство, по силата на който ответникът е поел задължение да се задължи да отговаря солидарно за всички задължения на ищца по Договор за потребителски кредит тип „Кредитна линия“ 3-1-10272-143205. Излага, че в резултат на поетото задължение и след уведомление от страна на кредитора, че кредитът не е обезпечен по друг начин, на 31.11.2017г. е бил сключен Договор за поръчителство между „КГ“ ЕООД, в качеството му на поръчител и „ККМ“ ЕАД - в качеството му на кредитор, като твърди, че със сключването на Договора за поръчителство, ответникът е изпълнил поетото с Договора за възлагане на поръчителство задължение да се задължи солидарно с ищцата за всички задължения, произтичащи от посочения договор за потребителски кредит.

Оспорва изложените твърдения, че договорът за поръчителство е бил сключен между длъжника и поръчителя, както и че длъжникът не получавал никаква престаия.

Счита за недоказано твърдението на ищцата, че договорът за възлагане на поръчителство е бил нищожен. Посочва, че съгласно чл. 1, т. 1 и сл. от ЗПК, последният установявал изискванията към договора за потребителски кредит и изначално уговарял материята на правоотношенията, свързана с потребителския кредит, поради което ирелевантни били изложените теоретични постановки по повод договора за поръчителство.

Твърди, че процесният Договор за възлагане на поръчителство имал характера на договор за услуга, съответно правната уредба се съдържала в чл. 280 и сл. от ЗЗД, доколкото с така посочения договор ищцата е възложила на ответника, при определени обстоятелства, последният да сключи Договор за поръчителство.

Предвид изложеното моли съда да приеме, че предявените иски са неоснователни и недоказани и съответно да бъдат отхвърлени като такива. Моли да бъдат присъдени и разносните по делото, ведно с адвокатско възнаграждение.

- **обстоятелства, от които произтичат претендираните права и задължения** - ищецът претендира права от облигационно правоотношение с ответниците по договор за кредит и договор за поръчителство;

- **правна квалификация** – предявените иски са с правно основание чл.26 ЗЗД и чл.146 от ЗЗП;

- **права и обстоятелства, които се признават** – сключен договор за кредит между

ищеца и ответника ККМ" ЕАД, както и сключен договор за поръчителство между ищеца и „КГ" ЕАД;

- **обстоятелства, които не се нуждаят от доказване** - сключен договор за кредит между ищеца и ответника ККМ" ЕАД, както и сключен договор за поръчителство между ищеца и „КГ" ЕАД;

- **разпределение на доказателствената тежест** - в тежест на ищеца е да докаже, че процесните договори, съответно оспорените клаузи са недействителни на посочените в исковата молба основания, тъй като противоречат на добрите нрави, както и на императивните изисквания на ЗПК, включително и като ги заобикаля, както и че същите се явяват неравноправни клаузи по смисъла на ЗЗП;

- **факти, за които страните не сочат доказателства** – няма такива;

ПРИЕМА следните писмени доказателства: договор за паричен заем от 26.07.2017 г., договор за възлагане на поръчителство от 26.07.2017 г., договор за поръчителство от 25.11.2019 г.

НАЗНАЧАВА съдебно-счетоводна експертиза, изпълнима от вещото лице СС тел.88, която като се запознае с данните по делото и извърши необходимите справки, да отговори на поставените в исковата молба въпроси. Определя депозит за изготвяне на експертизата в размер на 400.00 лв., вносими от ищеца в едноседмичен срок от получаване на съобщението.

Да се призове вещото лице след представяне на доказателства за внесения депозит.

УКАЗВА на вещото лице, че следва да представи заключението си не по-късно от една седмица преди датата на съдебното заседание.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 14.03.2023 г. От 9.30 ч., за която дата да се призоват страните и вещото лице след представяне на доказателства за внесения депозит.

На основание чл. 140, ал. 3 ГПК, **СЪДЪТ НАПЪТВА СТРАНИТЕ КЪМ ПОСТИГАНЕТО НА СПОРАЗУМЕНИЕ и към МЕДИАЦИЯ.**

Препис от настоящето определение да се връчи и на двете страни, а на ищеца и препис от отговора на ответниците.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____